

Život svaté Kateřiny

(...)

1. Když večeri dachu v dvoře
a všichni lidé zesnuchu,
všichni ohňové potuchú,
tehdy jiej brzo na mysl vznide,
ež do svéj komňaty vnide
i zasvieti sviečku jasnú;
vyněmši tu deščku krásnú
i postavi ji před sobú.
(...)

2. Zdáše se jiej, téj věhlasné
panně, býti bez omyla,
by na krasší sieni byla,
než ji vídal kdy kto živý.
Na téj biechu divné divy
zdělány z bohatěj měny:

dno z byryl, z adamantuov stěny
spojovány biechu v zlatě,
v nich mnoho okénc bohatě
z smaragduov i z safieróv biechu,
v nichžto miesto stkla se
stkviechu

drahých kamenuóv činové:
jochanti i rubínové,
turkat, sardin, palejs v sloni,
jaspisové, kalcidoni,
topas, granát, kryzolití,
amantisky, margariti,
způsobení přieliš lepě.

Tudiež na téj sieni sklepeš
slunce, měsíc, při tom hvězdy
podobenstvím týmiž jězdy

stviechu, jakož Boží mocí
dú na nebi dnem i nocí,
časující všecky chvíle.
Viece drahých divuov v síle
vidě, v krásě se hojiece;

uzřě dvě stolici stojiece
na vzhod slunce podlé sebe:
na jednéj Buoh mocný z nebe
sedieše v svém světlém tróně,
na druhéj v drahěj koruně
Maria, jeho matka z slova,
archanjelská ciesařová.
(...)

3. V tom řčení Syn Boží tiše
začě jedno pěníe časem
milým, sladkým, drahým hlasem,
jímž jiej srdce v zdraví zvlaží,

jda k niej, svých slov v slavnej
draží
vece: „Vítaj, má přežádná!
Vítaj, moję choti ladná!
Pod' sem, vzvolené líčko,
ke mně, milá houbičko!
Bydloť sem věčné osnoval,
toběť sem korunu schoval
u mém království v čistotě.“
Jakž tu piesn v svéj sladkéj notě
sklna proti téj děvici,
tak snem prosten z svéj pravici
i vloži jiej prostřed ruky.
(...)

4. Ó Jezu, kak tvá nevěsta
truchle stáše obnažena
dle tvého slavného jmena,
jakž sl' úbila bieše tobě,
mimo tebe nechtieci sobě
voliti jiného chotě.
Proto těžké muky pro tě
míle i pokorně trpěla,
neb ty sluhy jiejie těla
měkkosti nelitováchu,
v tú žádúci kóži práchu
biči ze všeho ramene,
jakž od každého pramene
stanieše se vláštie škoda
i nejednaká nehoda
na jejie čistúciem těle.
Toť tu dle svého přietele
z šesti barev čistá mesla
u věrněj milosti nesla,
jakož věrná milá svého
nositi má dle milého.
První barvu nesla v spēchu,
ež tě líčci, ješto ktviechu
u biele i v červenosti,
tě se obě v tej žalosti
změnivše, však krve nezbyvše,
ale krásu svú pokrývše,
zelenásta pravým studem,
ež před tiem pohanskýmbludem
stáše obnažena jsúci.
U pravé milosti vrúci,
spenši svoji ruce k sobě,
zatvořivši oči obě,
hlavu schýlivši, se tiši.
Nad níž ti pohané liši
divoké bitie tvořiechu,
od nichžto ran se nořiechu

blesky z jiejie očí jasnú
v horkých krópkách,
čilú nečasnú,
přes tě líčci dle bolesti.
Druhá barvu bez všiej pesti
nesla dle jiných nadějí.
Ba, kteréj jest kdy milejí,
byl který chot než tej drahěj,
ež jiejie bělúcie nahé
tělo před pohanstvem stkvieše,
na němžto červená ktvieše
barva ot jiejie krve svatěj,
kterú ty panoše klaté
zkropichu tu bělost stkvúci?
Mezi tiem pak mnohú ktvúci
róži bieše toho časa
znáti z kuože i z massa,
jakž je udicě zahnávše,
mnohé od kostí vydravše
ostavily biechu svrchu:
ty pak zmrtvěvše na vrchu
črnáchu se bolestivě.
Pátú barvu žalostivě
nesla dle ustavičnosti
svému choti vše k libosti
jako jistá věrná sluha.
Nejedná batožná duha,
bolest jí k srdečku vzdřěhši,
pod koži s krví naběhši,
modráše se, stezku stáhši,
mezi rány se rozpráhši,
kadyž mukař bičem mieřil.
Nesnad bych již tomu věřil,
by nynie která bez omyla
tak věrněj milosti byla
a svému choti tak přála,
by proň jednéj ráně stála,
ješto svatá Kateřina,
rozkošná dci mateřina,
mnoho set na sobě jměla.
V šestú barvu bieše dospěla,
by se oděla v též časy,
v něž jiejie žádúcie vlasy
tu také trpiechu zato,
jež se dráže než vše zlato
stkviechu, což ho jest na světě.
Ty se u zvláštivěj přietě
chvějiechu po jiejie pleci,
a kdež ti bičové mecí,
mezi ně se zapletiechu,
tu je i s plťi vytrhniechu;
pak zvěžením jdúce zase
ostaniechu jí u masse,
vněmž se skrze krev bleskniechu.
Tak se ty barvy leskniechu
všecko druha přímo druze,

zde u masse, onde v duze,
biele, črně i zeleně,
modřě, žlutě i červeně,
každá v svéj vlastněj postatě.
Ach, toť milost tu bohatě
bieše stany všě rozbila,
ež ta panna Bohu milá
muože strpěti to bitie!
Drahé Izaldy napitie
bieše jí dřieve zavdáno,
když ve sných by dokonáno
jejie slúbenie s Tristanem,
jenž jest nade vší věcí pánem,
mimoňž mocnějšieho nenie.
Ducha svatého rozženie
v jejie srdečku hoříeše.
Protož, kak hořce noříeše
slzy z svú jasnú očicí,
však tú mukú i tu čticí
jejie srdečko v ten čásek
nerozpáši sě za vlásek,
jedno ež vzdycháše k Bohu.